

komme i en Konflikt med det andet Thing. Nu forekommer det mig, at, efter at det har viist sig, at det ærede Medlem havde en rigtig Opfattelse af Landstingets Stilling ligeoverfor denne Sag, er det virkelig noget besynderligt, at det ærede Medlem siger: Nu forlader jeg min tidligere Stilling og nu slutter jeg mig til det Forslag, som jeg i sin Tid var saa bange for skulde fremfalde Konflikt med det andet Thing. Men hvad jeg har endnu vanskeligere ved at forstaa, er dette, at det ærede Medlem ikke blot forlader sin Stilling paa dette Punkt, men tillige gjør det paa andre. Jeg kommer herved til det andet Punkt, jeg vilde berøre. Forklaringen af denne — ja, man tillade mig at kalde det Svingning, for at bruge et mildt Udtryk, som jeg haaber ikke skal faare — Forklaringen af og Forsvaret for denne Svingning skal søges i den Omstændighed, at der er blevet gjort Tilbud fra den anden Side, som man ifølge hele Situationen ansaa det for vigtigt at modtage. Hvorfor? Ja, det, som ligger bagved dette, er jo det, som blev udtalt af det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, at man vilde fjerne, hvad man med Føie anser for at være noget meget Bedrøveligt. Her skal jeg da tillade mig at gjøre den Bemærkning, at den Overenskomst, som saaledes synes de ærede Herrer at være en Frelser i denne uheldige Stilling, kunde være meget fortræffelig, dersom det var en Overenskomst mellem alle Parter, men den har den store Mangel, at det kun er en Overenskomst imellem Medlemmer af Folkethinget. Imidlertid er der jo andre Parter i denne Sag, og det kan jo forsaavidt ikke nytte, at der er kommet en Overenskomst tilstede imellem flere Medlemmer af dette Thing, naar man ikke derved vinder større Udbytt til ogsaa at naae en Overenskomst med de andre Faktorer ved denne Leilighed. Naar ærede Medlemmer ikke bestomindre have sagt, at de have sluttet denne saakaldte Overenskomst i den angivne Rante, saa forekommer det mig, at der var god Opfordring for Regjeringen til at minde om, at de ærede Herrer ved at gaa den Vej, som de ere gaaede, netop faare let kunne komme til at føre Sagen til et Maal, der er ganske modsat det, som de efterstræbe og ønske. Det forekommer mig, at der var naturlig Opfordring for Regjeringen til at udtale, at ved denne Overenskomst maatte man ikke overse, at man ikke kunde vente, at de andre Parter — jeg mener Landstinget og Regjeringen — uden videre vilde fravige deres Standpunkt, og at gjøre opmærksom paa, at man altsaa virkelig befandt sig i en Illusion, naar man paa Grund af denne Enighed imellem mange Medlemmer her i Thinget troede med Sikkerhed at kunne bygge paa, at man vilde naae Maalet. Efter min Mening er det Pligt for Regjeringen at udtale sig bestemt og tydelig. Det vilde være vigtigt, om Regjeringen, naar den har den Opfattelse, at den ikke kan tiltræde de Indstillinger, som foreligge fra Ud-

valgets Flertal, og naar den fremdeles mener, at Sagens Ordning paa denne Maade vil støde paa særdeles store, for ikke at sige uovervindelige Vanskeligheder andetskeds, da ikke vilde gjøre opmærksom derpaa. Efter min Mening er det Pligt for Regjeringen at udtale sig tydelig og klart, og dog synes det, som om man af disse Udtalelser har taget Anledning til at reise meget stærke Angreb paa Regjeringen. Jeg vilde sige, at det var mig noget overraskende at høre det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) udslynge Ord, som vare meget stærke, ikke saa meget som Følge af deres Indhold eller den Bægt, som de ifølge deraf kunne have, som paa Grund af den Force, hvormed disse Ord overhovedet bleve fremførte, — jeg siger, at det vilde have været mig en Overraskelse at høre det ærede Medlem udtale sig saaledes, fordi der, som det forekommer mig, ikke var givet ham nogen som helst Anledning dertil, hvis det ikke forholdt sig saaledes, som vi jo nu vide, at der er visse Lider af Navn t, hvor det ærede Medlem pleier at faae svære Anfald af Vist til at yppe Strid med Regjeringen. Dersom det ikke havde været det Medlem, som denne Udtalelse var kommen fra, saa vilde det have overrasket mig, fordi det som sagt ikke forekommer mig, at der var nogen Anledning dertil. Det ærede Medlem for Densse Amts 1ste Valgkreds (Octavius Hansen) synes imidlertid at have delt den Misforstaaelse, som efter min Opfattelse har været tilstede hos det nævnte ærede Medlem. Han sagde nemlig, at det var Frygten for en provisorisk Finantslov, der havde ført ham for hans Bedkommende til Overenskomsten, og han tilføiede, at han ikke var saa rolig i den Henseende, som mange andre ærede Medlemmer syntes at være, og at endog den Udtalelse, der var fremkommen fra Conseilpræsidentens Side idag, foranledigede ham til at nære en saadan Frygt. Jeg vil tillade mig at sige de Herrer, at de kunne være aldeles overbeviste om — og det synes mig, at de ganske naturlig maa kunne sige sig dette selv, naar de ville skænke Sagen en rolig og billig Overveielse —, at hvis der er Nogen, der har Grund til at være bange for en provisorisk Finantslov, saa er det Regjeringen. Det forekommer mig, at de Herrer kunne være fuldt overbeviste om, at der er Ingen, der varmere og inderligere end Regjeringen maa ønske, at Sagen kan føres til en rolig og fredelig Afslutning, saa at der ikke bliver Spørgsmaal om noget som helst ekstraordinært Skridt af Regjeringen. Jeg vilde gjøre mig selv og den Regjering, hvortil jeg har den Ære at høre, stærke Bebreidelser, dersom jeg maatte sige til mig selv, at jeg paa noget Punkt i denne Samling havde undladt at gjøre, hvad jeg kunde, og hvad jeg formaade, for at føre den til en Afslutning uden disse stærke Konflikter. Jeg beder de Herrer at være overbeviste om, at det er en alvorlig Mands alvorlige Ord, De i dette Dieblit høre. Men jeg an-